

O scrisoare „pierdută”

Vineri, 11 noiembrie 2011

1896. Exilată în Australia de dragostea fraților pentru vechile hotare, sora White începe să prindă proporțiile reale ale tragediei de la Minneapolis. Ea înțelege tot mai clar implicațiile neprihănității lui Hristos în legătură cu legea. Își dă seama că Dumnezeu dorea să revină asupra unui aspect cu totul pierdut din viziunea păzitorilor legii. Ei aveau nevoie să înțeleagă faptul că legea este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, ca să poată astfel avea o perspectivă corectă a punctelor fierbinți ale mării controversate în care urmau să intre.

Pe data de 6 iunie 1896, sora White scria lui Uriah Smith, la redacția *Review and Herald*:

„Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.’ În acest pasaj, Duhul Sfânt vorbește, prin apostolul Pavel, în special despre legea morală.”

Era prima ei luare de poziție în controversa despre legea din Galateni. Domnul vorbise, iar biserica trebuia să știe. Dar redactorul de la *Review*, care avea altă părere asupra acestei chestiuni, a aruncat scrisoarea în sertarul biroului lui, unde a zăcut 56 de ani, departe de ochii bisericii mondiale. Viziunea ei era mult mai profundă decât discuțiile despre îndreptățire, dar acum Smith era cu totul rupt de realitatea soliei îngerului al treilea.

Scrisoarea continuă:

„Refuzul de a renunța la păreri preconcepute și de a accepta acest adevăr se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stărnirea acelei opoziții, Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume.”

Smith nu putea pricepe despre ce fel de eficiență în proclamarea adevărului vorbește sora White, deoarece el fusese opozantul principal în 1888. Nu avea nicio idee despre ce fel de lumină și slavă este vorba aici. El pierduse oportunitatea veacurilor de a participa la marea strigare, refuzând orbește solia care descoperea caracterul lui Dumnezeu.

Scrisoarea continuă să descopere unde ar fi dus înțelegerea corectă a Legii, așa cum a intenționat Domnul să se întâmple la Minneapolis:

„Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-l pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii

se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, iar rezultatul sigur este ruina și moartea.”

Avem aici o magistrală descriere a revelației esențiale din Iona 2:8 – „Cei ce se lipsesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei.”

Nu poate exista explicație mai clară asupra principiilor neprihănită decât aceasta. Chiar și sora White era uimită de descoperirile pe care le primea, spunând că abia începem să avem o slabă licărire despre ce înseamnă credința. Era vorba, desigur, despre credința lui Isus, care știa că despărțirea de Dumnezeu este cauza morții, și nicidecum pedeapsa lui Dumnezeu pentru neascultare.

Aici ar fi dus lumina despre Legea din Galateni, dacă nu ar fi fost întâmpinată cu atâta furie la Minneapolis. În loc să vadă repede „ce este” Legea – o transcriere a caracterului lui Dumnezeu – ei au dus discuția pe drumul înfundat din care nu mai ieșim nici astăzi, dacă Pavel vorbește în Galateni despre legea morală sau ceremonială.

Scrisoarea „pierdută” de fratele Smith zace și acum în sertarele teologiei adventiste, iar ruina și moartea nu sunt încă văzute a fi desprinderea voluntară de sursa binecuvântării. Astfel, „opoziția manifestată la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones” continuă și astăzi, împiedicând biserica să vadă slava lui Dumnezeu luminând pământul.
